

Sygn. akt III AUa 520/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajączkowski

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (spr.)

SSA Mirosław Godlewski

Protokolant: Stażysta Aleksandra Bialecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2017 r. w Ł.

sprawy **Z. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę

na skutek apelacji Z. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 27 stycznia 2016 r. sygn. akt V U 546/15,

- 1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzje organu rentowego i przyznaje Z. S. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2015 roku;**
- 2. ustala, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.**

Sygn. akt: 520/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Z. S. prawa do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że wnioskodawca nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych - wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład nie zaliczył ubezpieczonemu do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 9 lipca 1970 r. do 28 lutego 1991 r. w Państwowym Ośrodku (...) w B., ponieważ stanowiska: mechanik napraw pojazdów samochodowych oraz monter samochodowy, nie są wymienione w cytowanym powyżej rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a na podstawie przedstawionych dokumentów nie można określić charakteru wykonywanej pracy.

W odwołaniu od tej decyzji wniesionym w dniu 19 maja 2015 roku, Z. S. zarzucił decyzji:

1. naruszenie art. 107 § 3 k.p.a., poprzez brak przytoczenia uzasadnienia prawnego wyjaśniającego przyczynę wydania decyzji o przedmiotowej treści;

2. naruszenie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez odmowę przyznania ubezpieczonemu emerytury ze względu na pracę w szczególnych warunkach, w sytuacji, gdy zaistniały ku temu podstawy.

Formułując powyższe zarzuty, wnioskodawca na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie prawa do emerytury, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. W uzasadnieniu odwołujący się podniósł, że będąc zatrudnionym w Państwowym Ośrodku (...) w B., w okresie od dnia 9 lipca 1970 roku do dnia 28 lutego 1991 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prace przy naprawie pomp wtryskowych i gaźników do silników spalinowych oraz prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 27 stycznia 2016 r. oddalił odwołanie od decyzji z dnia 16 kwietnia 2015 r.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie faktycznym i jego prawnej ocenie:

Z. S., urodzony (...), złożył w dniu 27 marca 2015 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, 11 miesięcy i 17 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zaliczył Z. S. żadnego okresu do pracy w warunkach szczególnych. W okresie od dnia 9 lipca 1970 roku do dnia 28 lutego 1991 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Państwowym Ośrodku (...) w B.. Od dnia 9 lipca 1970 roku do dnia 31 maja 1971 roku ubezpieczonemu przypisano stanowisko montera samochodowego – stażysty. Od dnia 1 czerwca 1971 roku do dnia 25 lipca 1977 roku stanowisko wnioskodawcy w angażach określono jako monter samochodowy. Od dnia 26 lipca 1977 roku do dnia 28 lutego 1991 roku ubezpieczonemu przypisano stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych w miejscu. Do jego czynności należało naprawianie (...) i S. (...), tj.: rozmontowanie pojazdu, wykręcanie tylnej i przedniej osi, montowanie skrzyni biegów do silnika, przykręcanie wałów napędowych i tłumików, wymiana uszczelnienia pod mostem olejowym, naprawa układu zawieszenia, resorów, pomp paliwowych, czy klocków hamulcowych. Z. S., wykonując obowiązki pracownicze, większą część czasu spędzał w kanale. Natomiast poza kanałem, na stole probierczym naprawiał i regulował pompy wtryskowe, regulował także wtryskiwacze, czyścił albo regulował gaźniki do silników spalinowych, czasem demontował pompy wtryskowe wyremontowane przez innych mechaników.

W okresie od dnia 27 października 1972 roku do dnia 15 listopada 1974 roku wnioskodawca odbywał służbę wojskową.

Z. S. z zawodu jest mechanikiem pojazdów samochodowych. W przypadku zaliczenia wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w B. od dnia 9 lipca 1970 roku do dnia 28 lutego 1991 roku, jego staż pracy w takich warunkach wynosi ponad 15 lat.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o następujący materiał dowodowy: umowy o pracę, świadectwa pracy, angaże, odpis ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej, a także na podstawie treści zeznań przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków, jak i samego ubezpieczonego. Dokumenty powyższe nie były kwestionowane przez żadną ze stron i nie budziły wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków, jak i zeznania ubezpieczonego, zasługują na wiarę. Wnioskodawca zeznał przed Sądem: „w kanale pracowałem 80 % czasu pracy, a reszta to były prace poza kanałem”. Nadto, przesłuchany w sprawie świadek S. P. zeznał także: „wydaje mi się, że 70 % czasu pracy wnioskodawca wykonywał w kanale remontowym, a pozostałe to były prace poza kanałem”, zaś świadek P. S. wskazał: „czasami wnioskodawca wykonywał prace poza kanałem.” Treść zeznań powyższych świadków, jak i ubezpieczonego, jest spójna, logiczna i koresponduje z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Zatem całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala stwierdzić, że Z. S., pełniąc obowiązki służbowe, nie przebywał przez cały czas w kanale, lecz część jego zadań wymagała wykonania poza nim.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j.: Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji, żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W myśl § 3 przywołanego wyżej rozporządzenia, wymagany okres zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do rozporządzenia (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W orzecznictwie przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 417/97). Tylko bowiem stałe wykonywanie prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia, zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych, które nie są związane z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace, o jakich mowa w rozporządzeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Spór pomiędzy stronami niniejszego postępowania ograniczał się do faktu, czy wnioskodawca ma piętnastoletni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy zważył, że spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budziło żadnych wątpliwości, gdyż Z. S. ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w dniu 27 marca 2015 roku ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy uznał bowiem, że Z. S. nie spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat. Wnioskodawca twierdził zaś, że legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, albowiem będąc zatrudnionym w Państwowym Ośrodku (...) w B., w okresie od dnia 9 lipca 1970 roku do dnia 28 lutego 1991 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. Należy podkreślić, że skoro wnioskodawca nie dysponował świadectwem pracy w szczególnych warunkach za sporny okres, to zatem na nim spoczywał ciężar wykazania, że taką pracę wykonywał. Prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi być w sposób jednoznaczny i stanowczy udowodnione. Skoro bowiem prawo do wcześniejszej emerytury jest przywilejem, osoba, która chce skorzystać z tego prawa, musi udowodnić w sposób szczególny i niebudzący żadnych wątpliwości, że przysługuje jej to prawo, gdyż spełniła wszystkie przewidziane prawem warunki.

W świetle materiału zebranego w sprawie, zdaniem Sądu pierwszej instancji, należy uznać, że Z. S., mimo formalnego objęcia stanowiska montera samochodowego, w rzeczywistości realizował zadania mechanika samochodowego. Nadto, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca nie wykonywał w pełnym wymiarze czasu prac w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. Z. S. większą część czasu pracy spędzał w kanale, ale miał również przypisane zadania, które wymagały wykonania poza nim. Z akt sprawy wynika, że odwołujący się poza kanałem wykonywał prace przy stole pobierczym polegające na regulowaniu pomp wtryskowych oraz wyjmowaniu gaźników i ich czyszczeniu. Należało w tym miejscu podnieść, iż nie jest dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, przez co tak zatrudniony, nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2008 roku w sprawie o sygn. akt II UK 306/07). Innymi słowy, wykonywanie również innej niż wymieniona w wykazie pracy w ramach czasu pracy uniemożliwia zaliczenie danego okresu jako okresu pracy w szczególnych warunkach. Tylko bowiem okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy wypełniają kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stałe wykonywanie takich prac oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub okresowe, a nie stałe świadczenie pracy, wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach, wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia, o czym stanowi § 2 ust. 1, cytowanego już rozporządzenia. Jednocześnie nie można przepisu rozumieć w ten sposób, iż pracownik ma spędzić 8 godzin dziennie na stanowisku pracy w szczególnych warunkach, bez jakichkolwiek przerw, czy na posiłek, czy na odpoczynek, czy też

na załatwienie potrzeb fizjologicznych. Przyjęcia, że zatrudniony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie niweczą także krótkotrwałe nieobecności na stanowisku pracy związane, np. ze szkoleniami, pracami biurowymi, czy sprawozdawczością (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 roku w sprawie o sygn. akt I UK 210/07).

Zatem nie można zgodzić się z twierdzeniem, że wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w B., stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace wymienione w wykazie A, dziale XIV, pkt 14 i 16, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), tj. prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych oraz prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Wnioskodawca bowiem poza kanałami wykonywał prace niezwiązane w ścisły (integralny) sposób z technologią napraw w kanałach, nie były to prace wykonywane jedynie sporadycznie, gdyż zajmowały co najmniej 20-30% czasu pracy.

Tym samym wnioskodawca nie spełnił wymaganej przesłanki do uzyskania prawa do emerytury wskazanej w art. 184 § 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z tych też względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją Z. S., który zarzucił naruszenie:

a) przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wnioskodawca nie spełnił przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w postaci pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;

- art. 32 ust. 4 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zatrudnienie wnioskodawcy nie było zatrudnieniem w kanale remontowym przy naprawie pojazdów spalinowych oraz przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, wykonywanym w szczególnych warunkach;

b) przepisów postępowania, mogącego mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 328 § 2 k.p.c., poprzez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku, dlaczego Sąd pierwszej instancji przyjął, iż poza pracami ujętymi w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., wykonywane były przez ubezpieczonego jeszcze inne prace niezwiązane w sposób ścisły (integralny) z technologią napraw w kanałach;

c) sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez ustalenie, iż wnioskodawca w czasie pracy wykonywał inne zadania przez 20 – 30 % czasu pracy, które nie były w sposób immanentny związane z procesem technologicznym pracy w kanale naprawczym lub przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników, pomimo że z zebranego materiału dowodowego wynika wprost, iż wszystkie prace wykonywane poza kanałem naprawczym były bezpośrednio związane z naprawą dokonywaną w kanale, ewentualnie, były to prace związane z naprawą pomp wtryskowych, wtryskiwaczy lub gaźników silników spalinowych.

Formułując powyższe zarzuty, strona apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania wnioskodawcy i przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, a co za tym idzie, skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku i orzeczeniem na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. o prawie Z. S. do emerytury.

Sąd orzekający w sposób zasadny wywiódł, że podstawę prawną dochodzonej przez Z. S. emerytury stanowią przepisy art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. : Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), powoływanej dalej jako „ ustawa o emeryturach i rentach ” oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.), powoływanego jako „ rozporządzenie ”. Wskazując na powyższe przepisy, Sąd pierwszej instancji dokonał ich prawidłowej wykładni, którą Sąd Apelacyjny w pełni podziela. W szczególności Sąd Okręgowy zasadnie wywiódł, że jedną z koniecznych przesłanek nabycia przez Z. S. wcześniejszej emerytury jest - w świetle powyższej regulacji prawnej – udokumentowanie posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. co najmniej 15 – letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, o jakiej mowa w przepisach rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., a konkretnie wymienionej w wykazie A załącznika do rozporządzenia. Pozostałe przesłanki nabycia przez wnioskodawcę dochodzonego w sprawie świadczenia emerytalnego zostały spełnione przez zainteresowanego i nie były sporne między stronami. Wnioskodawca próbował udowodnić w toku całego postępowania o emeryturę, że w spornym okresie od 9 lipca 1970 r. do 28 lutego 1991 r., wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., w dziale „ Prace różne ”, pod poz. 16 i poz. 14, tj.: „ prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych ” oraz „ prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych ”. Skarżący twierdził, że pomimo tego, że w dokumentach pracowniczych nazwano zajmowane przez niego stanowisko jako: „ mechanik napraw pojazdów samochodowych ”, „ mechanik pojazdów samochodowych ”, „ mechanik samochodowy ”, „ monter napraw pojazdów samochodowych ” oraz „ monter samochodowy ”, w rzeczywistości przez cały okres zatrudnienia w spornym okresie pracował wykonując prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych oraz prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, tj. wyłącznie prace zaliczone do wykonywanych w szczególnych warunkach.

W celu ustalenia charakteru pracy wykonywanej przez odwołującego się w spornym okresie, Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, w tym przede wszystkim dowód z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy oraz dowód z zeznań świadków i ubezpieczonego. Na podstawie tych dowodów, Sąd pierwszej instancji ustalił, czemu dał wyraz w pisemnych motywach kwestionowanego wyroku, że w spornym okresie Z. S., wykonując obowiązki pracownicze, większą część czasu spędzał w kanale remontowym przy naprawie pojazdów mechanicznych, tj. (...)i (...) (ok. 80 %), natomiast w pozostałym okresie poza kanałem na stole probierczym naprawiał i regulował pompy wtryskowe, regulował wtryskiwacze, czyścił albo regulował gaźniki do silników spalinowych, czasem demontował pompy wtryskowe wymontowane przez innych mechaników. Ustalenia te nie zostały podważone przez żadną ze stron, zwłaszcza przez organ rentowy, który nie złożył odpowiedzi na apelację. W szczególności nie zostało wykazane, aby poza wymienionymi wyżej pracami, wnioskodawca wykonywał inne prace niż w kanale remontowym lub przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników silników spalinowych.

Skoro Sąd poczynił takie ustalenia faktyczne, z których wynika, że wszystkie prace wykonywane przez ubezpieczonego były pracami w szczególnych warunkach, wymienionymi w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 i poz. 14, załącznika do cytowanego już rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., to w przedmiotowej sprawie Sąd jednocześnie błędnie zastosował w konkretnym stanie faktycznym przepisy prawa materialnego, zwłaszcza przepis art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wywodząc, iż Z. S. nie spełnił warunku posiadania na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego 15 – letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a co za tym idzie, odmawiając ubezpieczonemu prawa do emerytury na podstawie tych przepisów.

W tej sytuacji, skoro Z. S. spełnił de facto wszystkie przesłanki do nabycia dochodzonego przez siebie świadczenia, w tym sporną przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych, należało w uwzględnieniu jego apelacji,

na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienić zaskarżony wyrok i przyznać ubezpieczonemu, urodzonemu (...), prawo do emerytury od dnia 1 marca 2015 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie.

Podstawę orzeczenia zawartego w punkcie drugim wyroku stanowi przepis art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.